

Lakeuden kasvatti

*Kotipihalla Hellanmaassa
v. 1960*

*Jokivarren näkymiä vuodelta 1959 – Vasemmalla Lapuan yhteislyseo,
keskellä tuomiokirkko.*

*Entinen kotitie. Koivujen is-
tuttamisessa olin isän apuna
v. 1948.*

1940-luvulla meidän perheemme muutti siirtolaisena Jaakkimasta Ylimarkun kautta Lapualle, ensin Haapakoskelle ja sieltä vähän myöhemmin Hellanmaahan. Lapsuuteni ensimmäiset muistikuvat sijoittuvat Kuivilan tilalle Alahellaan, jossa asuimme siihen saakka, kunnes isä yhdessä vanhimpien veljeni kanssa rakensi meille oman talon. Vielä näihin aikoihin seudulla vallitsi voimakas herännäisyys: varsin monet paikkakuntalaiset käyttivät arkiasunaankin röijyä ja västiä. Kylillä pidettiin ahkerasti körttiseuroja ja Wilhelm Malmivaaraa ja Paavo Ruotsalaista siteerattiin yleisesti. Siionin virret kajahtelivat niin häissä kuin hautajaisissa ja muissakin tilaisuuksissa. Myös oppikoulun rehtori oli harras körttiläinen.

Joskus myös meidän isäämme pyydettiin seuroihin puhujaksi. Tähän tehtävään hän oli harjaantunut jo Karjalassa. Perimätiedon mukaan hän oli tuolla entisellä kotiseudulla myös soittanut kannelta, säestänyt äidin laulua erilaisissa juhlissa. Esiintymisten lisäksi isä oli vaikuttanut monella muullakin tavalla karjalaiseen kulttuuri- ja talouselämään. Hän oli muun muassa toiminut Reuskulan kansakoulun johtokunnan puheenjohtajana, ja hoitanut kotonamme osuuskassan kiertävää sivukonttoria. Pätevyiden ja taidot näistä tehtävistä suoriutumiseen hän oli hankkinut karjalaisessa kansalaisopistossa. Vaikka minä olin vain kahdeksanvuotias hänen siirtyessään ajasta iäisyyteen, muistan hyvin, miten ahkera hän yleensäkin oli, miten hän iltaisin ulkotöiltä palattuaan nikkaroi verstaassa tai äidin kanssa kotimme suuressa tuvassa. Lähes kaikki kotimme huonekalut olivat isän itsensä tekemiä. Myös lapikkaat hän valmisti pojille ja itselleen alusta lähtien omien kotieläinten nahoista itse, olihan omavaraistalous ollut koko hänen aiemman historiansa ajan ehdoton edellytys maaseudulla menestymiselle.

Isän valmistamat maa- ja kotitarvetyökalut on kuvattu museoesineinä Hellanmaassa vuonna 2001, ja samana vuonna ne on julkaistu Sortavalan Pulli-suku ry:n Perinnekirja 1:ssä, ISBN 952-91-3722-2.

Myös naisten kädentaitoja tarvittiin maaseudulla. Äidilläni nämä taidot olivat kyllä hallussa. Suuren perheen emäntänä hän muiden kotiaskareidensa ohella, kutoi lakanat, liinat, pyyhkeet ja tyynynpäälliset omalla tilalla kasvatetusta pellavasta itse. Ensin hän kuivasi, liotti, loukutti ja lihtasi pellavan, ja kehräsi sen sitten langaksi. Leningit, paidat ja housut hän ompeli koneella joko omasta tai kaupasta ostetusta kankaasta. Lapsesta lähtien hän oli näitä taitoja omassa lapsuuden kodissaan opetellut. Naimisiin mentyään hän oli hakenut lisää oppia monilta kotitalous- ja käsityökurseilta, eikä turhaan sillä nyt, kun oma perhe oli suuri, taidot olivat todella tarpeen. Monta markkaa siinä säästy, kun ei kaikkea tarvinnut kaupasta kalliilla rahalla ostaa.

Laajempi kertomus perheemme evakkotaipaleesta ja asettumisesta uudelle kotiseudulle Lapuan Hellanmaahan löytyy Lapuan historiallisesta [Helemi-tietokannasta](#), sekä Sortavalan Pulli-suku ry:n perinnekirja 9, ISBN 978-952-99581-9-1 sivuilta 24-35: *Suurperheen vaellusvuodet*.

Copyright © Hilikka Pulli. Copyright-aineistoa ei ole lupa muunnella, julkaista, lähettää edelleen, luoda johdannaisaineistoteoksiksi, tai yleensä millään tavalla käyttää hyödyksi. You may not modify, publish, transmit, create derivative works or in any way exploit any of the copyrighted material.